

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. V. T.**
st. příslušnost X
t. č. X
sídlem X

zastoupen JUDr. Leoš Brantál, LL.M., advokát
sídlem 28. října 1727/108, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-13319-25/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-13319-25/ZR-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný (i) z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), *zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu v ČR* a (ii) současně mu podle § 77 odst. 3 ZPC *stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, příp. do 30 dnů od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody.*

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že na základě obdrženého opisu z Rejstříku trestů fyzických osob zahájil žalovaný s žalobcem z moci úřední správní řízení o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu v ČR pro naplnění předpokladů podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC.
3. Ze spisového materiálu obsahujícího zejména trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, je totiž zřejmé, že byl žalobce *pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let*, a to pro spáchání (i) *zločinu znásilnění* dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „TZ“), dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 TZ k § 185 odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 písm. a) TZ, (ii) *přečinu útisku* dle § 177 odst. 1 TZ a (iii) *přečinu ohrožování výchovy dítěte* podle § 201 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. a), b) TZ. Popsané trestné činnosti se žalobce prokazatelně dopustil na dítěti a na dítěti mladším 15 let, ze zavrženíhodné pohnutky a po delší dobu a na celkem čtyřech poškozených.
4. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v reakci na vyjádření žalobce mj. zdůraznil, že dovolání je mimořádný opravný prostředek, který nemá odkladný účinek. V době zahájení správního řízení bylo rozsudky Krajského soudu v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci prokázáno, že byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let, čímž byl požadavek dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC spolehlivě naplněn. Tvrzení žalobce, že žil dosud bezúhonným životem, se pak nezakládá na pravdě, neboť v minulosti již byl v ČR odsouzen. Současně žalobce i povahu své nynější trestné činnosti silně bagatelizuje. Skutečnost, že se trestné činnosti dopustil vůči dívkám ve věku od 10 do 16 let, je naprosto netolerovatelná a neomluvitelná.
5. Žalovaný dále uvedl, že úvahy o možné změně trestněprávní úpravy v budoucnu jsou pro účely řešené věci irrelevantní. Stejně tak žalovaný neporušil zásadu *ne bis in idem*, pokud žalobci uložil povinnost opustit území ČR. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu a s ním spojená povinnost vycestovat z ČR nepředstavuje další postih za trestnou činnost, ale jde o individuálně preventivní správní opatření, které je pouze zákonným důsledkem pravomocného odsouzení. Na tomto závěru nic nemění ani namítaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, který se týká zcela odlišného řízení. Stanovení lhůty k vycestování zároveň nelze ztotožňovat se správním vyhoštěním, neboť žalobci budoucí pobyt v ČR nezakazuje.

6. Co se týče aplikace § 174a ZPC, toto ustanovení se v posuzované věci nepoužije. Přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje jen tehdy, kdy to ZPC výslovně stanoví, což není případ řízení dle § 77 odst. 1 ZPC. Soukromé a ekonomické vazby žalobce byly ostatně značně narušeny již nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, přičemž není představitelné, aby u tak závažného porušování právních předpisů jako v případě žalobce byla státu odňata možnost zrušit žalobci trvalý pobyt pouze proto, že si v ČR založil rodinu a je zde ekonomicky aktivní. Veřejný zájem na zrušení pobytu v tomto řízení dalece přesahuje soukromé zájmy žalobce.
7. Rozhodnutí žalovaného je pak v souladu i s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“), který není absolutní a za určitých okolností zásah do soukromého a rodinného života připouští. Po porovnání žalobcových soukromých a rodinných vazeb, délky jeho pobytu v ČR a podnikatelských aktivit na straně jedné, a povahy trestné činnosti, počtu a věku poškozených a délky nepodmíněného trestu odnětí svobody na straně druhé, vyhodnotil žalovaný napadené rozhodnutí jako přiměřené. Žalobce neuvedl takové výjimečné okolnosti, na základě nichž by zrušení trvalého pobytu odporovalo čl. 8 EÚLP.
8. Poněvadž v projednávané věci byly spolehlivě naplněny podmínky § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, žalovaný žalobci zrušil platnost jeho povolení k trvalému pobytu v ČR a uložil mu povinnost opustit území ČR ve stanovené lhůtě.

III. Žaloba

9. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vadné a nezákonné. Zrušení trvalého pobytu vnímá jako *nepřiměřené a v rozporu se zásadou proporcionality vyjádřenou v § 174a ZPC*, neboť jím dojde k narušení a zásadnímu rozvrácení jeho rodinného i profesního života.
10. Namítal, že má v ČR funkční rodinu, která je na něm citově i finančně závislá. Žalobce v žalobě rozsáhle poukázal na okolnosti z oblasti svého soukromého, rodinného i profesního života, jež nasvědčují tomu, že by dopady zrušení trvalého pobytu pro něj byly nepřiměřeně tvrdé. Takový zásah připadá v úvahu jen v případě skutečného a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku, což není žalobcův případ. Žalobce rozvedl polehčující okolnosti své trestné činnosti, přičemž zdůraznil, že splňuje všechny předpoklady nezbytné pro plnohodnotnou reintegraci do společnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce svůj trest přijal a projevil snahu odčinit následky, je veřejný zájem na jeho vypovězení po odpykání trestu *abstraktní*.
11. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný zahájil správní řízení o zrušení trvalého pobytu předčasně, neboť řízení inicioval i přesto, že žalobce ve věci podal dovolání k Nejvyššímu soudu. Zároveň žalovaný pochybil, jestliže při vydání napadeného rozhodnutí v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve prospěch žalobce neaplikoval nově účinné mírnější ustanovení TZ. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu má ve své podstatě stejné právní následky jako trest vyhoštění, k čemuž trestní soudy vědomě nepřistoupily. V situaci, kdy byl žalobce za své jednání již potrestán prostředky trestního práva, považuje nynější rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu za v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Své závěry žalobce podpořil judikaturou Nejvyššího správního soudu.
12. Vzhledem k tomu, že šlo v daném případě o exces, ze kterého se již žalobce poučil, požadavek veřejného pořádku *nedosahuje intenzity* odůvodňující zásah do soukromého a

rodinného života žalobce a jeho rodiny chráněného čl. 8 EÚLP. Jelikož se žalovaný nevypořádal s řadou námitek a důkazů, žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil. Současně požádal nahradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Ve **vyjádření** ze dne 27. 5. 2025 žalovaný setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Zdůraznil, že podaná žaloba je *de facto* totožná s vyjádřením žalobce předloženým ve správním řízení, s nímž se již žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Poněvadž žalobce používá zcela totožnou argumentaci, odkázal žalovaný v podrobnostech na odůvodnění svého rozhodnutí.
14. Vyjádření žalobce stran spáchané trestné činnosti žalovaný považuje za účelové, nevěrohodné a naprosto bagatelizující to, čeho se žalobce vůči nezletilým dopustil. Není namístě polemizovat o projednávané změně TZ. Je jasné prokázáno, že se žalobce popsané trestné činnosti dopustil a za tuto byl v souladu s platným TZ pravomocně odsouzen. Správní orgány nejsou v žádném případě v otázce vyhoštění vázány rozhodnutími trestních soudů, což potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud. Jelikož se žalovaný ve správním řízení nedopustil žádných pochybení s vlivem na zákonnost rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
15. V **replice** ze dne 16. 6. 2025 žalobce zejména podotkl, že svou trestnou činnost v žalobě ani správním řízení nijak nebagatelizoval, pouze se snažil poukázat na polehčující okolnosti svého případu. Je absurdní, aby byl žalobce potrestán za to, že projevil snahu o nápravu a poškozené nechtěl dále viktimizovat. Žalovaný při posouzení opomenul zásadu individualizace posouzení protiprávního jednání, přičemž dovodil řadu kategorických a na případ žalobce nepřiléhavých závěrů. Jeho rozhodnutí je proto neobjektivní a nesprávné.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že na základě *aktualizovaného opisu z Rejstříku trestů fyzických osob* ze dne 19. 11. 2024 zahájil žalovaný s žalobcem správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Ve správním spise se nachází zejména trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem třech úmyslných trestných činů, za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody *v délce trvání šesti let*. Žalobce se s podklady pro rozhodnutí opakovaně seznámil a obsáhle se k nim vyjádřil vyjádřeními ze dne 11. 12. 2024 a 3. 2. 2025, k nimž předložil mj. i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinické psychologie a sexuologie ze dne 12. 1. 2024, doklady potvrzující úhradu nemajetkové újmy poškozeným, výpisy z katastru nemovitostí, rodné listy či kopii dovolání ve své trestní věci k Nejvyššímu soudu ze dne 20. 8. 2024.
17. Poté, co žalovaný doplnil správní spis o žalobcem požadované podklady, žalobce žalovanému navrhl, aby správní řízení zastavil, případně upustil od jeho pokračování. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí přezkoumávané v předmětném soudním řízení správním.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.

19. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Úvodem krajský soud připomíná, že v projednávané věci žalovaný zrušil žalobci platnost jeho dosavadního povolení k trvalému pobytu v ČR, neboť zjistil naplnění podmínek podle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC. Podle tohoto ustanovení přitom platí, že: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“* Zároveň žalovaný postupoval v souladu s § 77 odst. 3 ZPC, dle něhož *„Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“* Proto žalobci napadeným rozhodnutím taktéž určil, aby z území ČR vycestoval nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, příp. do 30 dnů poté, co bude žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody.
23. Z podané žaloby i dalších podání účastníků v nynější věci je zjevné, že mezi účastníky *není sporné* samotné naplnění podmínek ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) ZPC, tedy to, že byl žalobce jako cizinec v ČR pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání minimálně tři roky. Tuto skutečnost s odkazem na trestní rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, *výslovně potvrdil sám žalobce* v podané žalobě, kde uvedl, že byl citovanými rozsudky uznán vinným ze spáchání celkem tří úmyslných trestných činů, za což mu byl úhrnně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti let.
24. Naopak *ve sporu* jsou účastníci řízení především o tom, jestli je rozhodnutí žalovaného o zrušení platnosti trvalého pobytu žalobce z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. h) ZPC a současné uložení povinnosti vycestovat z ČR s ohledem na negativní dopady do oblasti soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny *přiměřené*, resp. zda je vůbec třeba v tomto typu řízení možný zásah rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život těchto osob *zkoumat*. Žalobce je přesvědčen, že napadeným rozhodnutím dochází k neúměrnému zásahu do jeho života. Jelikož rozhodnutí ovlivňuje pevnost rodinných vztahů žalobce, jeho ekonomické poměry, jakož i veškeré kulturní a společenské vazby navázané během pobytu v ČR, hodnotí jej jako *silně neproporcionální*.
25. Pokud se týče povinnosti správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do života cizince, je tato ve vnitrostátním právu zakotvena v § 174a ZPC.

Podle 174a odst. 1 ZPC platí, že: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Současně z odst. 3 citovaného ustanovení vyplývá, že: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*

26. Jakkoliv však platná právní úprava potřebu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí vztahuje pouze na ta správní řízení vedená v režimu ZPC, u nichž to zákon výslovně stanoví, judikatura Nejvyššího správního soudu již před časem toto pravidlo prolomila a dovodila, že s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, když to zákon výslovně nestanoví. Tato povinnost ovšem není bezbřehá, ale uplatní se pouze při kumulativním splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je, že cizinec již v rámci správního řízení vznese zcela konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do sféry jeho soukromého nebo rodinného života, a druhou podmínkou je, že jím tvrzený zásah *není bez bližšího posouzení nemyslitelný* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Teprve pokud jsou tyto podmínky splněny, je správní orgán povinen se otázkou přiměřenosti zabývat a posuzovat případné negativní dopady rozhodnutí do života cizince. Na tomto závěru přitom setrvala též recentní judikatura Nejvyššího správního soudu aktuální v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 Azs 277/2022-37, ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44, ze dne 26. 6. 2024, č. j. 8 Azs 138/2024-39, či též nedávné usnesení téhož soudu ze dne 4. 6. 2025, č. j. 6 Azs 63/2025-37).
28. S ohledem na citované judikатурní závěry proto musí zdejší soud korigovat tvrzení žalovaného, že v nynějším řízení dle § 77 odst. 1 ZPC (na rozdíl od odst. 2 téhož ustanovení) nebylo potřeba přiměřenost dopadů rozhodnutí hodnotit. I když sice zákon v tomto typu řízení *obecně hodnotení přiměřenosti rozhodnutí nevyžaduje, žalobce naplnil obě podmínky nezbytné k tomu, aby žalovaný pravidlo dle § 174a odst. 3 ZPC prolomil a aplikoval hodnotící kritéria upravená v odst. 1 téhož ustanovení*. Již v rámci správního řízení totiž žalobce v konkrétních souvislostech tvrdil možné negativní následky napadeného rozhodnutí do sféry svého soukromého a rodinného života (viz vyjádření žalobce ze dne 11. 12. 2024), přičemž s ohledem na okolnosti posuzované věci (zejm. pobytovou historii žalobce) nelze takový zásah bez bližšího posouzení *a priori* vyloučit. Uvedená zavádějící formulace žalovaného je ovšem v posuzované věci *bez významu*, neboť z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou posuzování přiměřenosti následků napadeného rozhodnutí z hlediska soukromého a rodinného života žalobce zabýval, a to na základě přímé aplikovatelnosti čl. 8 EÚLP.

29. Zdejší soud k podrobně rozvedené žalobní argumentaci pečlivě přezkoumal úvahy žalovaného stran přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti projednávané věci a intenzitu narušení veřejného pořádku žalobcem nelze na nynější rozhodnutí žalovaného pohlížet jako na nepřiměřené, ergo nezákonné. Třebaže v důsledku vydání napadeného rozhodnutí došlo (resp. teprve v budoucnu dojde) k podstatnému zásahu do soukromých a rodinných poměrů žalobce, jenž v důsledku pozbytí povolení k trvalému pobytu musí území ČR ve stanovené lhůtě opustit, žalovaný podrobně a z pohledu krajského soudu zcela správně vysvětlil, proč lze i takový zásah v demokratickém právním řádu akceptovat a považovat jej za souladný jak s českým ústavním pořádkem (srov. zejm. čl. 10 odst. 2 a čl. 14 odst. 1 a 5 Listiny), tak i evropskými standardy ochrany lidských práv vyjádřeními v EÚLP. Krajský soud se s úvahami žalovaného v plném rozsahu ztotožnil, přičemž níže uvádí rozhodné skutečnosti, jež jej k jeho závěru vedly.
30. Při hodnocení přiměřenosti je třeba vycházet z mnohokrát judikaturou potvrzené premisy, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nezbytné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. To v praxi znamená, že *čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince* (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, či ze dne 2. 2. 2024, č. j. 7 Azs 303/2023-26; obdobně taktéž recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2025, č. j. 4 Azs 240/2024-59). Tento princip přitom Nejvyšší správní soud reflektoval i v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, kde jej aplikoval *v kontextu trestné činnosti* páchané cizincem během jeho pobytu v ČR. Přitom dospěl k závěru, že v případě mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze situace, které vedou k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.
31. Krajský soud připomíná, že v nyní posuzované věci byl žalobce odsouzen pro spáchání *zločinu znásilnění*, kterého se dopustil opakovaně (celkově spáchal šest skutků) a vůči čtyřem nezletilým poškozeným ve věku od 10 do 16 let. Jakkoli každé znásilnění představuje ze své podstaty vždy mimořádně závažnou a zavrženíhodnou trestnou činnost významně narušující státem chráněný zájem na ochraně lidské důstojnosti a svobodě rozhodování v sexuální oblasti, skutečnost, že se žalobce tohoto trestného činu dopustil opakovaně a vůči nezletilým poškozeným (z hlediska trestního práva dítěti a dítěti mladšímu 15 let), na něž měl dávat pozor a vykonávat nad nimi dohled, činí závažnost jeho jednání ještě vyšší.
32. Není úkolem krajského soudu, aby znovu komplexně hodnotil společenskou škodlivost trestné činnosti žalobce, v jejímž důsledku mu byl zrušen trvalý pobyt. Krajský soud pouze k polemice žalobce uvádí, že již tím, že páchal trestnou činnost opakovaně, *nemohlo jít o jednorázový excés*. Žalobce je osobou odsouzenou za závažnou sexuální trestnou činnost vůči nezletilým, jímž měl být vzorem a autoritou, namísto toho však zneužil jejich bezbrannosti a nízký věk. Vystupování žalobce v pozici obviněného v trestním řízení (doznání, lítost či spolupráce s orgány činnými v trestním řízení) nemůže vyvážit společenskou závažnost trestné činnosti žalobce. Tyto skutečnosti lze zohlednit jako polehčující okolnosti a přihlídnout k nim zejména při určování druhu a výměry trestu. *Nijak ale nesnižují veřejný zájem na tom, aby byl žalobce povinen ČR opustit.*

Žalovaný správně poukázal na to, že trvalý pobyt je nejvyšší pobytový status cizince v ČR, a zákon proto v aplikované skutkové podstatě sankcionuje vymezené závažné porušení právního řádu zrušením tohoto statusu. Žalobce navíc sám nežil ani před svým odsouzením za trestné činy proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti zcela bezúhonně, jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí podotkl, což prokazuje opis z Rejstříku trestů založený ve správním spisu.

33. Co se týká aplikace kritérií rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci *Boultif vs. Švýcarsko* (rozsudek ze dne 2. 8. 2001, stížnost č. 54273/00), krajský soud má za to, že žalovaný našel potřebnou rovnováhu mezi právem cizince na soukromý a rodinný život a zájmem státu na tom, aby na jeho území byli jenom ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Za daných okolností je veřejný zájem na odnětí povolení k pobytu potřeba upřednostnit před právem žalobce na nerušený rodinný a soukromý život. Citovaný rozsudek ESLP se přitom týká dopadů vyhoštění cizince z území státu na dobu neurčitou a následného nepřiznání nového pobytového oprávnění. K takové situaci (prozatím) v případě žalobce nedošlo a v dohledné době ani nedojde, neboť žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody v délce trvání šesti let a lhůta k vycestování mu začne běžet až po jeho propuštění.
34. Napadené rozhodnutí mu tedy bezprostředně vzato nepůsobí žádné následky stran jeho soukromého a rodinného života, neboť prozatím zůstává v ČR přítomen, může se v režimu výkonu trestu omezeně stýkat se svou rodinou a to, že nemůže vykonávat svou původní výdělečnou činnost, vyplývá z povahy věci, neboť je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody. Kdyby mu trvalý pobyt nebyl zrušen, jeho postavení by bylo zcela shodné. Citovaný rozsudek ESLP přitom z hlediska svých rozhodovacích důvodů bazíruje právě na časovém odstupu, který uplynul od spáchání trestné činnosti do doby nového hodnocení žádosti o získání pobytového statusu a chování cizince v tomto mezidobí. Tyto skutečnosti prozatím nelze v případě žalobce vůbec hodnotit a budou mít svou relevanci až poté, co bude žalobce propuštěn z výkonu trestu. Krajský soud pak dodává, že vycestování v režimu zrušení trvalého pobytu není zcela srovnatelné se správním vyhoštěním, které s sebou vždy nutně přináší i zákaz pobytu na území na určitou dobu.
35. Stejně tak lze ohledně rodiny žalobce konstatovat, že obě jeho děti jsou zletilé a dle tvrzení žalobce studují vysokou školu. Obě děti již nabyly české občanství, takže zrušení trvalého pobytu jejich otci se jejich statusu na území nijak nedotkne. Manželka není nijak zdravotně postižená ani jinak znevýhodněná, aby se nemohla o sebe starat sama. Její pobytový status není odvozen od statusu žalobce (trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU – dlouhodobě pobývajícím rezident – srov. § 82 a násl. ZPC), takže bude nepochybně moci nadále podnikat ve společném rodinném podniku (večerka). Soud tak nevidí žádný zásadní negativní zásah do statusu a ekonomického zajištění členů rodiny.
36. Žalobce také argumentoval změnou právní úpravy trestného činu znásilnění (§ 185 TZ), tzn. nejzávažnějšího trestného činu, za nějž byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 4. 2024, č. j. 49 T 5/2024-833, a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 5. 2024, č. j. 6 To 22/2024-1049, pravomocně odsouzen. Jakkoliv žalobce neoznačil přesně změnu, k níž došlo, krajský soud k tomu uvádí, že jde o novelizaci provedenou zákonem č. 166/2024 Sb. s účinností od 1. 1. 2025. Původní znění § 185 odst. 1 TZ bylo následující: „[k]do jiného násilím nebo pohnutkou násilím nebo pohnutkou jiné těžké újmy donutí k

pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až pět let.“ S účinností ode dne 1. 1. 2025 byla díkce základní skutkové podstaty znásilnění změněna následovně: „[k]do s jiným proti jeho seznatelné vůli vykoná soulož nebo jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, kdo jiného donutí k souloži nebo jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží s jinou osobou, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až deset let.“ Nově byla zakotvena skutková podstata trestného činu sexuálního útoku (§ 185a TZ), jejíž základní ustanovení zní tak, že *„[k]do s jiným proti jeho seznatelné vůli vykoná jiný pohlavní styk než uvedený v § 185, kdo jiného donutí k jinému pohlavnímu styku než uvedenému v § 185 s jinou osobou, pohlavnímu sebeukájení, obnažování nebo jinému srovnatelnému chování, nebo kdo k takovému činu nebo chování zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody až na pět let.*“

37. Krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou z následujících důvodů. Princip přípustnosti retroaktivity pozdějšího zákona ve prospěch pachatele (tzv. retroaktivita *in bonam partem* či retroaktivita *in mitius*) se použije pouze v řízení, v němž je rozhodováno o trestním obvinění, tj. o otázce viny a trestu. I tam má ale své limity, neboť působnost této zásady je omezena pravomocným skončením trestního stíhání odsuzujícím rozsudkem, a neuplatní se tedy ani v řízení o dovolání (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 391/2024). V tomto směru představuje určitou výjimku judikatura správních soudů ve věcech správního trestání, neboť zde je správní soud povinen i po právní moci rozhodnutí o přestupku v rámci soudního přezkumu přihlížet k tomu, zda nenabyla účinnosti nová právní úprava, která by byla pro žalobce výhodnější – chápáno jako pokračování řízení o „trestním obvinění“ (viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77; následně zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46).
38. V nynější věci však nebylo rozhodováno o trestním obvinění, tj. předmětem rozhodování nebyla *stricto sensu* trestná činnost žalobce, ale pouze to, zda byly splněny zákonné podmínky podle ZPC k tomu, aby mohl být žalobci zrušen trvalý pobyt na území, tedy zda byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin nejméně na 3 roky, a dále pak posouzení přiměřenosti tohoto pobytového opatření.
39. Žalobce oproti tomu chápe čl. 40 odst. 6 Listiny (a související zákonnou regulaci v ustanovení § 2 TZ) příliš extenzivně a nesprávně jej vztahuje i na správní řízení o zrušení pobytového oprávnění. Správní orgán nemá pravomoc rozhodovat o otázce viny a trestu za trestný čin a otázka společenské škodlivosti (závažnosti) trestního jednání žalobce tu hraje roli pouze při zvažování otázky přiměřenosti zrušení pobytového oprávnění, jak již krajský soud předeslal. Není úkolem správního orgánu jakkoliv přehodnocovat úvahu trestních soudů v otázce viny a kvalifikace trestného jednání pachatele.
40. Jelikož aplikace příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele v řízení podle § 77 odst. 1 ZPC není možná, je třeba odmítnout polemiku žalobce o tom, jak by byl v současnosti jeho čin kvalifikován (sexuální útok místo znásilnění) a jaký by za něj nejspíše dostal trest (u sexuálního útoku jsou sazby nižší). Co se týká namítaného porušení zásady *ne bis in idem*, kterou žalobce vztahuje k vydání napadeného rozhodnutí, jež považuje za další

trest za spáchané trestné činy, krajský soud se s tím neztotožnil. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobce „opakovaně potrestán“ za spáchání trestného činu a nejde o rozhodnutí individuálně represivního charakteru. Dle ustálené judikatury není zrušení trvalého pobytu sankcí, ale individuálně preventivním správním opatřením, které primárně nesleduje represivní účel, viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2020, č. j. 1 Azs 446/2019-30, bod 33, a ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26, bod 24).

41. V posuzované věci navíc nebyl žalobce ani správně, ani soudně vyhoštěn, jen mu byl zrušen trvalý pobyt jako jedna z možných forem pobytu na území a bylo rozhodnuto o tom, že má po vykonání trestu opustit ČR. Není mu tedy zcela zakázáno se následně do ČR vrátit, resp. požádat si o vydání jiné formy pobytového oprávnění. Krajský soud podotýká, že jeho děti jsou jako čeští občané i občany EU, tudíž žalobce jako jejich rodinný příslušník má možnosti, jak získat alespoň přechodný či dlouhodobý pobyt na území ČR.
42. Odkazovaný judikát Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29) se pak týká zcela jiného typu pobytového řízení, a to uložení povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) ZPC. Navíc i v něm Nejvyšší správní soud potvrdil, že správní vyhoštění a povinnost opustit území jsou dvě rozdílná pobytová řízení, přičemž povinnost opustit území představuje méně intenzivní zásah do rodinného a soukromého života cizince. Současně zde kasační soud výslovně připustil že: *„zásah do rodinného či soukromého života cizince v podobě uložení povinnosti opustit území může být podle okolností naprosto adekvátní a zákonný“*.
43. Žalobní námitce, že žalovaný zahájil správní řízení předčasně, neboť v té době již probíhalo dovolací řízení, krajský soud rovněž nepřisvědčil. V době zahájení správního řízení (19. 11. 2024) bylo najisto prokázáno, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 49 T 5/2024 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6 To 22/2024 dne 23. 5. 2024 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce šesti let. Byly tedy splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný mohl *ex offio* řízení zahájit. K tomu krajský soud dodává, že dovolání je mimořádný opravný prostředek, který nemá suspenzivní účinek, proto nemá vliv na právní moc rozsudku odvolacího soudu, která je pro zahájení správního řízení klíčová. Navíc se následně dovolání ukázalo jako zjevně neopodstatněné (bylo odmítnuto), tj. tím spíše nemohlo zahájením správního řízení před vyřízením dovolání dojít k zásahu do práv žalobce. Ze strany žalovaného tedy nešlo o projev přepjatého formalismu, nýbrž o postup plně souladný se zákonem.

VII. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. července 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce